

българитѣ“. Сжщиятъ мемоаръ билъ изпратенъ и до монарситѣ и правителствата въ Англия, Франция, Австрия и др. Въ 1863 г. Раковски още не губи вѣра въ Сърбия. Споредъ М. Д. Балабановъ, въ сжщата година Раковски, придружаванъ отъ черногореца Петъръ Пейковичъ, билъ въ Атина като таенъ пратеникъ на сръбското правителство за споразумение между балканскитѣ страни противъ Турция. Тамъ ималъ сношение съ гръцки държавници, между които минавалъ за важна личностъ и съ влияние между политичнитѣ кръгове.¹³

На мѣсто ще бжде да отбележимъ, че дипломатичната роля на Раковски се ознаменува въ историята на политичното възраждане на балканскитѣ народи и съ инициативата му за една *Балканска федерация* подъ принципа на всеобщата свобода. Той пръвъ заработи за тѣхното сближение, и го считаше възможно, стига тѣ да сж „искрени и правдиви“. Съ такава дипломатична мисия посетилъ (1862—1863): Атина, Бѣлградъ, Цетина и Букурещъ. Каква организация щѣла да има тази „федерация“ въ подробности, намъ е неизвестно; но тя би била най-мощното сръдство